

De ce-ai plecat...

Emaanastasia

De ce-ai plecat...

De ce-ai plecat, de ce-ai plecat!
Tăcerea e acum doar una
Puterea are de urcat,
Tu știi ! Ne răstignim întruna.

Eram așa de unul ca și luna,
Însă acum cu visul suntem duși
În versuri am rămas doar una
Și o nuntire fredonez la uși.

E mult prea simplu să-ți întreb tăcerea,
E mult mai greu să înțeleg; de ce?
E-n grabă și e aspră mângâierea
Și-atunci mă-ntreb; eu am greșit? Cu ce?

Nu te sfii să îmi vorbești în fapte
Sau dorul să nu-l lași să mă atingă,
Eu veșnicia desenez în parte
Și cerul îl ating să nu se stingă.

Mai lasă călătorul să te ducă
La malul mării care plânge
Că ea de noi ne-mbrățișați n-apucă
Să-și șteargă lacrima de sânge.

Cu arderi de dorințe pescărușii
Din marea noastră vor răpi tăcerea
Și din speranța clipei cărbușii
Vor ridica pe pedestal durerea.

Adormi cu mine-n gândul veșniciei
Și-n cerul ce s-a-ntins la desenat
Sau du acasă flamura sfinției
Că flori de dor ți-am creionat.

Ne vor uita toți cei ce azi visează
Pe clipa de-amintiri să ne cunune
Și chiar urmașii nenăscuți urmează
Să doarmă-n amintirea din genune.

Vom fi noi întâlniții notelor înalte

POEZII ONLINE

Priviți de repetenții urgisiți
Cu stele desenând poeme calde
Ne vom trezi o veșnicie regăsiți.

Aidoma vom scutura uitarea
Cuvintelor în teama de păcat
Că haina armoniei cu visarea
De-un verde infinit nu s-a uscat.